

KOMMUNIKÁCIÓ A LÖVÉSZÁROKBAN

Egyes kommunikációkutató iskolák szerint az emberi kommunikációra jellemző, hogy az emberi élet szükségszerű velejárója. Így ha az ember bármilyen körülmények között bármit tesz, annak kommunikációs jelentősége van a környezete és társai számára. Ennek a jelentés-tartalomnak a szerepe rendkívüli körülmények között megnő, hiszen a kommunikációs folyamat során olyan ismeretekhez juthatnak a felek, melyek nagymértékben befolyásolhatják a további életüket.

A frontszolgálat ilyen rendkívüli körülménynek tekinthető, ahol az információáramlásnak, a kommunikációnak fontos szerepe van.

A lövészárokból szolgáló és harcoló katonák kommunikációját három nézőpontból vizsgálom, és ennek a kutatásnak az eredményét szeretném ismertetni előadásomban.

Elsőként a saját alakulaton belüli szolgálati, illetve a szolgálaton kívüli kommunikációra térek ki. Ezen belül is eltérő a feljebbvalókkal illetve a társakkal való információcsere, valamint eltérés van a lövészárokból adott szolgálat és a tartalékban eltöltött időben zajló kapcsolattartás között. Érdekes lehet az egyes védőszakaszokban harcoló katonák és az őket vezénylő parancsnokságok, illetve az őket támogató alakulatok között zajló kommunikáció, amely a heves harcok közepette nehéz, de létfontosságú feladat volt, és amelyet lehetőleg úgy kellett végrehajtani, hogy az ellenség ne szerezzen tudomást róla.

Másodszor kitérek az ellenséggel való kommunikációra, amely nem mindig volt hivatalos, de kétségtelenül létezett, és a különböző frontokon eltérő szituációkhoz vezetett, illetve változó eredményt hozott.

Előadásom utolsó szakaszában a frontvonalban szolgálót teljesítő katonáknak a hátsószággal való kommunikációjával foglalkozom. Ennek keretében áttekintem, hogy és miként jutottak el a hírek a hátsószágból a frontvonalba és milyen nehézségekkel járt a katonák kapcsolattartása az otthoniakkal.

Stencinger Norbert